

Kedvező a baromfiellátás

A korszerű, fehérjédús táplálkozás fontos alapanyaga a baromfi, amelynek értékesítését az ipar és a kereskedelem egyaránt szorgalmazza.

Ezért vette programjába az Országos Kereskedelmi Főfelügyelőség az igényeknek megfelelő ellátás, az ipari kibocsátás és értékesítés körülményeinek vizsgálatát. A kereskedelmi felügyelőségek társadalmi ellenőrként, valamint a minőségellenőrző szervek és állategészségügyi szakemberek bevonásával a fővárosban és

öt megyében 340 állami és szövetkezeti élelmiszerüzletben, továbbá 35 vállalati központban és több feldolgozó üzemben tartott ellenőrzése viszonylag kedvező tapasztalatokról adott számot.

Kedvezőnek ítélték az ellátást: a feldolgozó vállalatok a kereskedelem megrendelése szerint rövid időközönként menetrendszerű járatokkal küldik a friss szállítmányokat, a termelőszövetkezetek még a megrendeléseken felül is kínálhatnak baromfi-üzleteknek. Az ellenőrzések idején

nem tapasztalták a fej és láb nélküli 43 forintos csirke kizárólagos kínálatát. Az ezzel kapcsolatos panaszokat egyébként külön vizsgálták, s a MÉM intézkedett a 39 forintos csirke folyamatos, igény szerinti szállításáról; az intézkedés hatása már érezhető az üzletekben.

A felügyelőségek a vizsgálatokon feltárt hiányosságok, mulasztások, kisebb hibák megszüntetésére a helyszínen intézkedtek. Súlyosabb esetekben, szabálysértések miatt 139 esetben jártak el 55 személyt pénzbírsággal büntettek.

Mélyfúrások, légifelvételek

Hazai viszonylatban — térben egymástól távol, tematikában is szinte pólusok, ám időben közel — láttam két olyan kiállítást, melyeknek ugyan első pillantásra nem sok közük egymáshoz, mégis elgondolkodásra és összevetésre készítettek. A Fiatal Képzőművészek Stúdiója *Ady Endre születésének 100. évfordulójára Új vizeken járok* címmel kiállítást rendezett a Petőfi Irodalmi Múzeumban az évi pályázatának anyagából. A másik tárlat a Vihar-sarok fővárosában. Békéscsabán látható; a huszadszor megrendezett, tehát jubileuminak számító, s ennek megfelelően a korábbiaknál bővebb és színvonalasabb anyagot felvonultató *Alföldi Tárlatról* van szó.

ADY. NYOMATA (Hiányok, avagy hogyan lehet „jelet hagyni”?): Az Ady-pályázat tarka anyagából — számunkra ez külön öröm — a szegedi szobrász, Lapis András *Ady Endre magyar poeta emlékére* készített bronzszobra keltette a legnagyobb feltűnést. (Megnyerte e munkájával a pályázat egyik fődíját. A szobor már a magyar fiatal képzőművészetet reprezentálja Duisburgban.) Lapis nem Ady testi valóját, vonásait, közhelyeit teremtetette újja, hanem a költőörök hiányát fogalmazta meg. A két szét- és összetelhető bronzhasáb Ady alakjának negatívját, nyomát, hiányát zárja magába. Őrzi, mint évmilliók üzenetét, a köztetkebe nyomot hagyó levél, csiga, növény. Ady a hiányával van jelen Lapis szobrában. Ha összezárnak a hasábot, mint titkot rejti előlünk az Ady-úrt, ha szétbuzuk, mintha most távozt volna, s nincs, mi kitöltőné utána a teret. Így lehet a hiánnyal maradandó jelet hagyni, ez az igazán nagy géniuszos sorsa, igazi élete. S e hiány figyelmeztet pótolnivaló dolgainkra.

A pályázati kiállítás változatos és egyenetlen munkái között arra döbbenhetünk rá, milyen sokféle is Ady, illetve hogyan képes a művész alakját-szellemét saját világához igazítani. Iskolás illusztrációk éppúgy vannak a termekben, mint öntörvényű, szép alkotások, és tisztas mester munkák. Expresszivitás az egyik lapon, sejtelmes romantika a másik festményen, vers-illusztráció itt, groteszk finctor ott, rossz absztrakt szobor az egyik sarokban, kötelező házi feladatként kiízzadt munka a másikban. A sok kiállító és még több mű között azért meg kell említeni Kárpáti Tamás, Borbás Tibor, Püspöky István, Almásy Aladár nevét. A Stúdió vezetői panaszok, kevesen vesznek részt ezeken a szinte kötelező pályázatokon. A mostanin is alig többen mint

ötvenen szerepelnek. S ez így volt a Michelangelo- és a Dózsa-pályázatok is. Szerintem annak kellene örülni, ha még kevesebben jelentkeznek, valóban csak azok, akiknek közölni valójuk van elődről, eszméről, korról. Nehogy ezek az óriások szezonális divatcikkeké váljanak, akikért kötelező lelkesedni, akiket kötelező művekkel koszorúzni.)

A PROVINCIALIZMUS EGYETEMESSÉGE (Elrágható-e a köldökzsinór?) Nemrégiben a folyóirattá nőtt, s éppen Békéscsabán szerkesztett és kiadott Új Auróra legutóbbi számban *Ilyés Gyula* naplójegyzetében így fogalmaz: „A provinciális mus jelé, előre!... szellemi életünk egyik nagy fogatékossága, hogy nem elég provinciális. Nem hat ki a szűkre szabott magyarság életére, s nem vesz át abból elég hatást...” Ilyés tehát a közvetlen környezet ismeretét, valóságfeltáró köteletségünket, azokat a bizonyos mélyfúrásokat hiányolja. Hiszen, s ebben is igaza van, csak a saját dolgaink művészi tükrökkel lehetünk jelen az egyetlen és oszthatatlan magyar művészetben és az egyetememes kultúrában. A messziről érkező divatok szelelő átsuhannak, megérintik, néha meg is fertőzik művészeti életünk egyes szektórait. S néha a légifelvételek térképrajzolatának foltjai jutunk saját valóságunk ismeretében, dolgaink tisztázásában. Pedig talán a mélyfúrás és a légifelvétel együtt lehet igazán alapja mindenfajta művészetnek. A tágasság és mélység kézfogása.

Csak hogy... Csak hogy éppen e két kiállítás bizonyítja, hogy nincs minden rendjén. Ahogy az Ady-kiállítás illusztratív tömegével válik szürkévé, rossz értelemben provinciálissá, addig az Alföldi Tárlat azáltal, hogy nagyobbik hányada a mélyfúrások fáradságos munkája helyett múltat konzervál, nosztalgikákat élesztget. Természetesen ez nemcsak tematikai kérdés, nem intézhető el azzal, hogy a kiállított művek döntő többsége tanyakép, a régi paraszti világba vezető alkotás. Meggyőző érv-e a művek között a közlélre, a vásárlókra vagy a „hírünk a világban” varázsszóra hivatkozni?!

Vannak itt az Alföldhöz valamilyen módon kötődő, a képzőművészetek ünnepi csatásorba állító kiállításra jó művek és kevésbé sikerültek. Vannak e táj valóságát felmutató közelképek — Csikós András, Fülöp Erzsébet, Kiss György —, vannak kiváló alkotások — Schéner Mihály, Vinkler László és ismét csak Lapis András, az egyik díjazott —, vannak illusztrációk és félresiklott kísérletek. A tárlat rendezőjének, Szamosi Fe-

rencnek Szegeden is volt már olyan rendezési ötlete, amely felért egy kritikával. Ilyen kiélezetten szellemes a csabai tárlaton három lovas kép egymás mellé helyezése.

KORSZERŰ-E A HŰSÉG? (Az „alföldi művészet”, mint áruvédelem, s mi van a stúdiósok tarsolyában?) Nem múlik el *vita*, beszélgetés ezen a tájon, hogy el ne hangzana az immáron áruvédelemgá válni látni jelmondat: alföldi iskola, alföldi művészet. Csak hogy éppen egy sokat sajkózott igazság vált üres kongó közpölyvé, s a példaadó ősrre való hivatkozás kövesedett meg szellemi-ideológiai féké. Mert ma már nem lehet sem azt, sem úgy festeni, mint ezeltől ötven vagy akár húsz évvel, de azt sem érdemes, amit néhány éve importáltunk a megunt divat ócskapiacáról. A klasszikus alföldi iskola alakjai, a maug idejében, meglehetősen információszegevény korban is úgy lettek Európa-szerte ismert, híres és iskolát teremtő alkotók, hogy saját koruk saját valóságában szálltak pokolra. Ezt az újmódi felelős és egyetlen művészileg hiteles lehetőségét vállalását hiányoljuk oly sok kiállítás művel között. Más összefüggésben igaz ez a Stúdió fiatal művészeinél is. Kevesen vállalják a nehezebb, kevesebb sikerrel kecsgető, de több munkával, győtrődéssel járó utat.

Néha még megyehatárokhöz topográfiai egységekhez igazítjuk a művészet tájolóját, s túlhaladt időhöz az óráinkat. Pedig a művészetnek is az *itt és most* kérdéseire kell megadni válaszait. Mélyfúrásokkal és légifelvételekkel.

Tandí Lajos

Rádiófigyelő

Ötödik sebesség

Jó néhány éve már — pontosan azóta, amióta *Szilágyi János* úgy ítélte meg, hogy kiöregedett az ifjúsági rádiózásból, s a nála fiatalabbakra hagyta a „Táskát” — a rádióknak nem sikerült igazán fiatalos ifjúsági műsorokat készítenie. Az elmúlt évben indult egy kísérlet sorozat; az ifjúsági rádió órái. Annnyiban felelték csak meg céljuknak, hogy általában fiatalok voltak a riporterek és a riportalanok is, és a műsorok hatvan percig tartottak. A fiatalosság viszont hiányzott belőlük. Merre, sémákhoz igazodva szerkesztették őket; az pedig, hogy tegeződtek — édeskevesnek bizonyult.

A szerkesztők és a riport-

Nemzetközi karmester-verseny

A Magyar Televízió május 6—22. között rendezi II. nemzetközi karmester-versenyét. Az első nemzetközi karmester-verseny sikere nyomán az új dirigensekre nemcsak a hazai közönség figyelt fel, hanem a nemzetközi zenei élet képviselői is.

A II. nemzetközi karmester-versenyre szóló versenyfelhívás szétküldése után olyan sokan jelentkeztek, hogy a szervező bizottság — magas művészi és minőségi követelmények alapján — előzetes válogatásra kényszerült. A válogató fordulón — amelyet a Pataki István művelődési ház színháztermében tartanak — három világrész 16 országának 47 versenyzője vesz részt. Közreműködik a MÁV szimfonikus zenekara. A válogató nyilvános, az érdeklődők díjtalanul látogathatják.

Az elődöntő (május 16—17), a középdöntő (május 18—20), valamint a döntő (május 21.) versenyét a közönség már csak a képernyőn láthatja. A gálaestet május 22-én tartják a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola nagytermében. Ez a záróműsor ismét nyilvános, jegyeit a közönség a jegyirodáknak vásárolhatja meg.

Csatorna — társadalmi munkában

Ságváritelepen, a Palánkai soron és az E5-ös út mentén már korábban megépült az a zárt szelvényű csatorna, mely a mélyen fekvő városrész belvízeinek levezetését szolgálja, közvetlenül a Holt-Tiszába, onnan pedig szivattyúk közbeiktatásával a Tiszába. A ságváritelepi vízvezetés azonban még nem tekinthető megoldottnak, az ATIVIZIG tervezőcsoportja társadalmi munkában elkészítette hát a teljes belvízrendezés tervét. E terv alapján az E5-öshöz csatlakozó utcákban egy hete szorgalmas munka kezdődött; a városrész lakói vállalták, hogy kiassák a nyílt szelvényű árkokat az Adai, a Csantavéri, a Szondi és a Bori Mihály utcában. A vízművek és a városrendezés dolgozóinak irányításával készülnek a nyílt csatornák. Minden száz méternyi nyílt árok körülbelül 20—25 ezer forinttal gazdagítja a ságváritelepi társadalmi munkájának értékét. Képünk a Bori Mihály utcában készült

A markecoló és a többiek Csurka-komédiára készülnek a Kisszínházban

Az évad utolsó premierjén Csurka István *Az idő vasfoga* című vígjátékát látja a Kisszínház közönsége. Bemutató előtt szerzőről, darabjáról, főszerepéről — ketten beszéltek.

A rendező, Léner Péter: (Csurka Istvánt régóta ismeri, két darabját — *Ki lesz a bánya?*, *Szék, ágy, szauza* — állította már a Thália Színház színpadára.) — Szeretem Csurka színdarabjait. Pontosabban Csurkát, a színmű- és vígjátékíró. Nem, mégsem jól mondom, közös munkák után nemigen tudok ilyen megkülönböztetéseket tenni, külön a darabokról, és külön az íróról gondolkodni. Egyszerűen arról van szó, hogy szeretem Csurka István látásmódját, gondolkodását, a humorát, a figuráit, a helyzetét. A művei inspirálnak. Azok a színművei is, amelyek filozofikusabb megközelítéssel, igénnyel, fontos társadalmi kérdéseket bognak, és a vígjátékait is, amelyek legtöbbjében — a humor vagy éppen a vicc mögött — szintén nagyon pontos társadalmi megfigyelések rejlenek. Az előbbi vonulathoz tartozik a *Ki lesz a bál-*

anya?, véleményem szerint Csurka legjobb darabja, és a Budapest nemrég bemutatott Versenynap. Az utóbbiak, a vígjátékok közé *Az idő vasfoga*. Ebben a feltételül szórakoztató, humoros történetben — ahogy Csurka saját látásmódja diktálja — szintén ott van a határozott, kemény írói vélemény életünk dolgairól.

(Csurka István a jelenkori drámaírás egyik kiemelkedő alakja. Számos korszerű szellemű és szerkesztésű darabja közül szegedi színpadon még egyet sem láthattunk. Az idő vasfogát mintegy évtizede bemutatták már a Víg-színházban.)

— A darabnak Csurka vígjátékai között tehát jó a „pozíciója”, véleményem szerint érdemes az utánjátszásra, és arra, hogy közvetítésével a szegedi közönség is találkozzon végre a szerzővel. A kiválasztásnak természetesen sok egyéb szempontja is volt, egyik leglényegesebb, amit úgy szoktunk nevezni: színészen gondolkodás. Még főiskolai emlékem: Király Leventét ott ígéretes prózai jellemzésnek tartottuk számon. Amit tehetsége ígért, abból sokat beváltott azóta, de úgy gondoljuk, kicsit kisajátította az operett. Prózai és operettszerepeinek érzékenyebb egyensúlyát szeretnénk ezután megteremteni, az első lépésre pedig soha jobb alkalom! Azt is mondhatnám, leteit *Makai Péter* m. v. ké- szítette, a jelmezeket *Vágvölgyi Ilona* tervezte.

Sulyok Erzsébet

Japán fotócikkek kiállítása

Legrégibb és legnagyobb zánkban nem árusított kétfokos partnerének, a japán Yashica cégnek a termékeiből nyitott kiállítást kedden Budapest, Asbóth utcai mintatermében az OFOTÉRT. A világhírű cégtől évek óta vásárolt és ismert fényképezőgépeken, például az Elektro—35 GSN és GTN, az MG—1 és a MAT—124-es típusokon kívül eddig ha-

zánkban nem árusított kétfokos partnerének, a japán Yashica cégnek a termékeiből nyitott kiállítást kedden Budapest, Asbóth utcai mintatermében az OFOTÉRT. A világhírű cégtől évek óta vásárolt és ismert fényképezőgépeken, például az Elektro—35 GSN és GTN, az MG—1 és a MAT—124-es típusokon kívül eddig ha-

zánkban nem árusított kétfokos partnerének, a japán Yashica cégnek a termékeiből nyitott kiállítást kedden Budapest, Asbóth utcai mintatermében az OFOTÉRT. A világhírű cégtől évek óta vásárolt és ismert fényképezőgépeken, például az Elektro—35 GSN és GTN, az MG—1 és a MAT—124-es típusokon kívül eddig ha-